

ת"פ 10158/01/16 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה, המאשימה נגד עבאדה אבו לילה, הנאשם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 10158-01-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אבו לילה
בפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה פרנקל (שיפמן) ליאורה

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה המאשימה

נגד
עבאדה אבו לילה
הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גניבת רכב, עבירה לפי סעיף 413 ב' לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

בעובדות כתב האישום נטען כי ביום 30.4.14, בשעה 02:00 או בסמוך לכך, גנב הנאשם רכב מסוג מיצובישי מספר רישוי 5599902 השייך לאור הלל מרחוב עמק איילון 27 במודיעין, בכך שנכנס לרכב ונסע עימו מהמקום.

מענה הנאשם:

הנאשם כפר בעבירה המיוחסת לו (עמוד 6).

עקרי הראיות:

ראיות התביעה נסמכות על שני אדנים עיקריים.

א. ברכב שנגנב נתפס בדל סיגריה ובפרופיל DNA שנתקבל מהבדל הנ"ל עלה כי הוא תואם לפרופיל ה-DNA של הנאשם.

ב. על בסיס האיכונים שנתקבלו מפלט הטלפון של הנאשם, האתרים בהם בוצעו שיחות ואליהם נכנסו שיחות.

להלן הראיות:

1. הרכב רשום על שמו של **אור הלל**, אמרתו של אור הלל הוגשה בהסכמה וסומנה כמוצג ת/3.

האמרה נמסרה ביום 30.10.14 בשעה 17:03 ונאמר לבעל הרכב שמצאו את הרכב שלו נטוש והוא הבין שהרכב נגנב.

מסר כי הרכב חנה ברחוב עמק איילון 27, והיה בשימושה של חברתו לשעבר. את הרכב החברה ראתה לדבריו לאחרונה בשעה 01:30 בלילה.

באמרתו הנוספת מיום 20.9.15 המוצג שסומן כת/2, נחקר בעל הרכב בשנית ומסר כי הוא היה הבעלים של הרכב. בפועל הרכב היה בשימושה של אמה של חברתו, הגברת אירית.

נשאל אם הוא מעשן והשיב בחיוב, סיגריות מסוג וינסטון. נשאל אם הוא יודע איפה הרכב מטופל והשיב בשלילה. הוצגה בפניו תמונתו של הנאשם והוא מסר שהוא לא ראה אותו מעולם והוא אינו מכירו. כמו כן נשאל והשיב שהוא לא החזיק ברכב כלום. לא מברג ולא כובע ולא מפתחות.

2. הגב' **אירית נהוראי** מסרה עדות במשטרה המוצג שסומן כת/1 ואשר הוגש בהסכמה.

מסרה כי מדובר ברכב מיצובישי שהיה רשום בבעלותו של אור הלל, שהיה חבר של בתה כשנה לפני כן. האמרה נמסרה ביום 22.9.15. מסרה כי בתה השתמשה ברכב לעיתים נדירות והיא היתה משתמשת בפועל ברכב. ביום הגניבה הרכב היה אצל בתה.

נשאלה אם היא מעשנת והשיבה בשלילה.

נשאלה אם זולתה אנשים נוספים נהגו ברכב והשיבה בשלילה.

נשאלה אם היה ארוע בו היא הסיעה ברכב בעלי מקצוע או לקחה טרמפ, והשיבה בשלילה.

נאמר לעדה שברכב נמצאה במושב שליד הנהג קופסת סיגריות ונשאלה אודותיה, האם מוכרת לה, והשיבה בודאות בשלילה. גם לגבי כובע הגרב והמברגים שנמצאו ברכב, אמרה שאינם מוכרים לה, וגם הנאשם אשר תמונתו הוצגה בפניה אמרה שאינו מוכר לה.

3. הגב' **נוהר חן נהוראי** מסרה כי הרכב שייך לאמה. מסרה כי אמה העבירה את הרכב על שם האקס שלה אור הלל.

הארוע ארע ביום 30.10.14. באותו היום היא עברה דירה והשתמשה ברכב על מנת להעביר חפצים. אמה התקשרה

אליה ואמרה שהתקשרו ואמרו שגנבו את הרכב. הרכב עמד בחזית הבנין ברחוב עמק איילון 27 במודיעין. היא החנתה את הרכב בסביבות שעה שבע שמונה בערב, והודע לה שהרכב נגנב בשעה 2:00 בלילה.

הרכב נשאר בחזית הבנין נעול. ברכב השתמשו רק היא ואמה.

נשאלה והשיבה שהיא לא מעשנת ואף אחד לא מעשן מנוסעי הרכב. טענה כי אם נמצאה קופסת סיגריות ובדל סיגריות הם לא קשורים אליה. גם לגבי הפריטים הנוספים שנתפסו, הכובע והמברגים טענה כי אינם קשורים אליה או לאמה. היא לא זיהתה את תמונתו של החשוד שהוצגה בפניה וטענה כי החשוד לא נסע ברכב שנגנב (עמוד 11).

מסרה כי היא ואמה היו היחידות אשר נהגו ברכב. היא לא נעזרה באנשים נוספים באמצעות הרכב כדי להעביר את החפצים שלה (עמוד 12). היא לא לקחה את החשוד טרמפ (עמוד 13). היא איננה זוכרת שהרכב היה במוסך לפני שנגנב (עמוד 13). הדגישה שאף אחד לא מעשן (עמוד 13).

4. השוטר **אליה בבלס**, שימש ביום הארוע כמפקד צוות בגזרת יס"מ שפלה ובאותו מועד נערכה פעילות סמויה כנגד גנבי רכב בכביש 443 ובמקביל על ציר 446 (עמוד 23).

התצפיתן זיהה רכב מסוג מיצובישי שעל פי המסוף היה שייך לתושב מודיעין. התצפיתן ראה את הרכב כמה פעמים נע על כביש 446 וחוזר חלילה. אחרי זמן מה בלש מתחנת מודיעין הבחין ברכב שעומד בשולי הדרך ללא אורות. הם ביצעו בדיקה במסוף וראו שהרכב תואם לרכב שאת פרטיו התצפיתן שידר. הם צלצלו לבעלים וגילו שהרכב נגנב (עמוד 23).

מסר כי מדובר ברכב ישן מסוג מיצובישי לוחית זיהוי 5599902.

את הרכב החשוד הוא ראה רק לאחר שהוא נעצר על כביש 443.

הם הציפו את הרכב כרכב גנוב לאחר שיצרו קשר עם המודיע והתברר שהרכב גנוב (עמוד 25).

התצפיתן ציין כי הוא ראה נהג בודד בתוך הרכב והוא זיהה אותו מספר פעמים במחסום הולך וחוזר בכביש 446, ולאחר מכן ראה אותו לכיוון כביש 443 שזה מחסום מכבים. הוא ראה אותו בנסיעה (עמוד 26).

5. השוטר **אלעד שושן** הינו לוחם ביחידת היס"מ, והיה בתצפית ביום הארוע 30.10.14.

מסר כי הרכב המדובר חלף אותו כמה פעמים, הוא ציין בדוח הפעולה את המספר שלו. רכב שמספרו 5599902.

הוא ראה אדם אחד יושב בתוך הרכב, והוא הציף עליו רמת חשד, ודווח עליו והרכב נבדק מול המסוף (עמוד 27).

הוא עמד בצומת, במרכז הצומת, במקום שהתנועה נסעה מתל אביב שמאלה לכיוון נעלין. הרכב חלף אותו מספר פעמים, ובפעם האחרונה שעבר אותו הוא הציף אותו, הרכב לקח שמאלה לכיוון מחסום מכבים וחזר חזרה, ומהשלב הנ"ל הוא כבר לא ראה את הרכב (עמ' 28). הרכב ננטש במקום שהוא פנה שמאלה בהמשך הדרך בכביש 443, כ- 500 מ' לפני המקום בו עמד, ולהערכתו כשראו את החסימה נטשו את הרכב בשולי הכביש (עמוד 28).

מסר כי הוא עמד לבד בתצפית במרכז הכביש בצומת שיל"ת. הרכב חלף על פניו באיטיות כי הוא עמד ברמזור במקום בו לא ניתן לעבור מהר (עמוד 29).

נשאל והשיב כי הוא עמד במרכז בצומת, ולדבריו גם אם מכונת עברה באור ירוק ולא עמדה, הוא יכול היה להבחין ברכב, היה באפשרותו להבחין ברכב. הוא הבחין שברכב ישב אדם אחד, אין באפשרותו לזהותו. הוא זיהה צללית. באפשרותו לזהות את מספר אנשים שיושבים ברכב, ואת מספר הרכב, עם זאת אבל אין באפשרותו לזהות פנים של אנשים (עמוד 30).

הוא ידע שהרכב ננטש הואיל ודווח בקשר, והוא הציף את הפרטים של הרכב לפני שהוא ננטש (עמוד 31).

6. השוטר **תומר חג'ג'** השתתף בפעילות היזומה על ציר 443, באזור מזרח מודיעין, מחסום יזום של ניידות (עמוד 52), מסר כי במהלך המחסום עצר רכב בשול, בכביש 443, ופרק מהרכב אדם, אותו הוא לא ראה. הארוע ארע בשעה 03:00 בערך לפנות בוקר. 300 מ' בערך לפני החסימה שלו. מסר כי לאורך כל הכביש מוצבים עמודי תאורה, וחרף העובדה שמדובר בלילה הכביש מואר וזה כביש פעיל, במרחק שניתן לראות וניתן לזהות. עמוד התאורה מאיר על כל הכביש. מסר כי הוא ניגש ראשון לרכב (עמוד 53). הוא הבחין ברכב שעמד בשול, הוא נגע במכסה המנוע כדי להבין מתי הרכב נעצר. המנוע היה חם, משמע העצירה שלו היתה לא הרבה זמן לפני שהוא הגיע לרכב.

הדלתות היו סגורות וגם החלונות, למיטב זכרונו (עמוד 53).

הוא התמקם במרחק של כ- 70 מטר מהרכב. תנאי הראות היו טובים. הוא עמד לבדוק אם מישהו ניגש לרכב. כפרק זמן של מעל לשעה הוא תצפת על הרכב, אף אחד לא הגיע לרכב, משכך הם החלו בנוהל רגיל של המשטרה, והזמינו חבלן ואיש מז"פ. כשהחבלן ביצע את הפעולות הוא היה צמוד אליו כל הזמן והיה בקשר עין כל הזמן.

ברכב נתפסו המוצגים הבאים: כובע, סיגריות מסוג אל.אם. אדום, שנתפסו במושב שליד הנהג, בדל סיגריה שתאם לקופסת הסיגריות (עמוד 54) בדל הסיגריה היה זרוק על השטיח של מושב הנהג (עמוד 55, שורות 1-2) ונתפס מברג (עמוד 54).

בעת שהוא הגיע למשרד הוא סימן את הקופסת סיגריות ואת הבדל במעטפה משטרית עם פרטיו והכניס לארון המוצגים.

במהלך עדותו הוצגה בפניו המעטפה אשר סומנה כמוצג **ת/13**. על המעטפה נרשם תאריך 29.10.14, ארוע 27, שוטר תומר חג'ג', מוצג קופסת סיגריות אל.אם אדום, בדל סיגריה.

העד מסר כי תחילת המשמרת היתה ב- 29 והדוח נרשם בשעה 05:44 בבוקר שזה כבר ה- 30 לחודש. על המעטפה הוא רשם את יום המשמרת שלו שגלשה ליום אחר.

העד מסר כי מהרגע שהוא זיהה את הרכב בשול ועד לרגע שהוא תפס את המוצגים הוא היה בקשר עין רציף עם הרכב, גם בזמן התצפית שלו וגם בזמן בדיקת החבלן (עמוד 55). אנשים נוספים למעט החבלן לא בדקו את הרכב (עמוד 55).

העד נשאל והשיב שהוא לא ראה מי נהג ברכב והוא לא ראה מישהו שיצא מהרכב. הרכב היה נעול (עמוד 56). הוא

עשה את החיפוש ברכב ותפס קופסת סיגריות, בדל סיגריה, כובע שחור של נייק, למיטב זכרונו ומברג או שניים. הכובע היה בכסא ליד הנהג, קופסת הסיגריות היתה בכסא שליד הנהג, ליד הכובע, בדל הסיגריות היה על השטיח של הנהג, והמברגים, אם אינו טועה, על השטיח של הנהג (עמוד 57).

נשאל לגבי טביעות אצבע אם הוא שמר זירה נקיה והשיב כדלקמן:

"עד כמה שאפשר, עבדתי עם כפפות אבל זה כפפות ספק לא ספק, כן עובר טביעות אצבע, זה כפפות שמשאירות טביעות אצבע שלי אם אני נוגע במשהו (עמוד 58).

נשאל והשיב שהמוצגים היו אצלו בכיס הריק מתוכן מהרגע שהם נלקחו מהרכב ואינו זוכר אם כל המוצגים היו ביחד (עמוד 58).

נשאל מדוע אחרי 11 חודשים הוא מתבקש לערוך דו"ח משלים. השיב כי הוא נתבקש לערוך דו"ח על ידי אחד החוקרים שטיפל בתיק ואפשרי להשלמת החקירה (עמוד 58).

מסר כי הוא זוכר את הארוע היטב הואיל ובתוך 4 שנים של שרות היה זה הארוע היחיד שאדם ברח לו מהרכב, והוא זוכר את הארוע עד מועד מתן עדותו כאילו ארע כחודש לפני מתן העדות. הוא לא רשם בדוח הפעולה הראשון את המקום בו הוא תפס את המוצגים ברכב, כי הוא לא ראה לנכון ולא חשב שצריך לרשום אבל הוא זכר בודאות היכן הוא מצא את המוצגים.

7. השוטר **יצחק שגב** חקר את החשוד פעמיים, החשוד הכחיש את המיוחס לו והעלה הסברים שונים (עמוד 14). האמרות שגבה העד מהנאשם סומנו כת/4 ו- ת/5.

א. האמרה **4/ת** הינה אמרה שנגבתה מהנאשם ביום 29.9.15 על ידי רס"ב שגב. הנאשם הוזהר בכך שביום 30.4.14 הוא היה מעורב בגניבת רכב מסוג מיצובישי מספר רישוי 5599902, ממודיעין, מרחוב עמק איילון 27.

החוקר רשם באמרה כי הוא התקשר לסניגוריה הציבורית ולאחר שיחה עימם נמסר לו שהחשוד אינו זכאי ליצוג. החשוד נחקר ומסר שהוא לא גנב מאומה שהוא בעל רשיון נהיגה למעלה משנה. הוא עובד במזגנים ברמת גן ובראש העין. החשוד נשאל אם הוא עובד במודיעין והשיב שהוא לא עובד ולא עבד. הוא עובד במזגנים של בתים ומשרדים לא במזגני מכוניות. הוא עבד בעבר בשתי חנויות. הוא מעשן סיגריות מזה 3-4 שנים מסוג אל.אם אדום. הוא לא עבד בעבר בעיר מודיעין. כפר בכך שהוא גנב את הרכב וברח באזור המחסום מכבים. הוצג לפני תצלום הרכב והוא טען שאינו מכיר את הרכב. רואה אותו לראשונה. נשאל אם היתה אפשרות שהוא פעם "עלה" על הרכב הזה, השיב שהוא מעולם לא ראה את הרכב, זו פעם ראשונה שהוא רואה אותו.

נאמר לנאשם שמצאו ברכב די.אן.איי שלו על סיגריה, השיב שזה לא הוא.

נאמר לנאשם שיש את הדי.אן.איי הזה רק לו וכיצד הוא מסביר שהדי.אן.איי נתפס בתוך הרכב והשיב "לא יודע, זה לא אני".

נאמר לנאשם שאם הוא לא נסע ברכב איך הגיע הדי.אן.איי שלו לרכב, והשיב שפעם היה במשטרה ולקחו ממנו דגימה

של רוק בנווה יעקב. ברכב הנדון הוא לא היה, לא ישב ולא נהג.

נאמר לו שהסיגריה שנמצאה היא מאותו סוג של הסיגריות שהוא מעשן אל.אם אדום, וגם מצאו קופסת סיגריות מהסוג הזה, כיצד הוא מסביר את זה, השיב שהוא לא היה שם.

נתבקש הנאשם לתת הסבר כיצד בנסיבות בהן בעלת הרכב לא מעשנת, והשוטר שמצא את הרכב שהמנוע שלו עוד היה חם, אמר שמי שגנב את הרכב השאיר את בדל הסיגריה ברכב. הנאשם השיב שהוא לא יודע.

נשאל אם יש אפשרות שהוא הסתובב במודיעין ב- 30.10.14 בשעה 5:00 בבוקר והשיב שאינו זוכר ספציפית את השעות ובשעה 5:00 הוא בבית.

האמרה תורגמה על ידי הגברת אילנה שטרית.

ב. אמרה נוספת נגבתה מהנאשם והיא המוצג **ת/5**.

באמרה הנוספת אשר נגבתה ביום 25.10.15, הנאשם טען שהוא לא צריך עו"ד.

נשאל הנאשם מה מספר הטלפון שלו והשיב 052-4129393.

נשאל והשיב שהוא מחזיק בטלפון יותר משנה.

נאמר לנאשם שבוצע איכון לטלפון שלו והתגלה שביום 30.10.15 בסביבות השעה 02:40 מכשיר הטלפון שלו אוכן בכביש 443 באזור שיל"ת מודיעין. הנאשם השיב שכל יום הוא עובר מפה, כך בלשונו. נשאל מתי הוא מתחיל לעבוד, השיב שמשעה 18:00 ומסיים בסביבות 04:00 או 05:00.

נאמר לנאשם שביום הארוע הוא לא היה ביבנה אלא הגיע מירושלים, מכפר עקב, ויתכן שהוא חזר מיבנה והיה איתו מישהו והם גנבו ביחד את הרכב.

הנאשם השיב שהוא נסע הביתה וזה לא הוא. הנאשם לא ידע להסביר כיצד הדי.אן. איי שלו נמצא ברכב הגנוב.

נאמר לנאשם שראו את הרכב סביב שעה 3:00 בבוקר וזו בדיוק השעה שאוכן במודיעין, כיצד הוא מסביר זאת, השיב שבאותו יום הוא אינו זוכר מתי הוא סיים לעבוד ואולי הוא עבר בשעה הזאת. נאמר לנאשם שלפי האיכון לא רואים שהוא עבר במקום. נאמר לנאשם כי יש איכון החל מהשעה 02:12 ועד 02:44 והדבר לא מתיישב עם גרסתו, והשיב שאינו זוכר וזה לא הוא.

האמרה תורגמה על ידי אידריס עבד אל עזיז.

ג. השוטר מסר כי בנוסף לכך שהוא גבה את אמרות הנאשם, הוא הכין בקשה לאיכון לטלפון של הנאשם ליום הארוע, על מנת לבדוק את גרסתו מאחר והנאשם הרחיק עצמו מהארוע, ובאמצעות הטלפון היה ניתן לבדוק אם הנאשם נמצא באזור הזירה בה התרחש הארוע (עמוד 14).

הבקשה למתן צו תקשורת הוגשה וסומנה כמוצג **ת/6**.

בנוסף מסר העד כי הוא לקח דגימת די.אן.איי מהלחי של החשוד, לצורך השוואה נוספת על פי הנוהל המשטרתי אחרי שנמצא גילוי של די.אן.איי, והחשוד נחקר פעם נוספת, וזאת לצורך השוואה סופית על מנת לראות שלא נפלה טעות.

הטופס שעניינו דוח חיפוש חיצוני בגוף החשוד הוגש וסומן כמוצג **ת/7**.

העד מסר כי התקבלו תוצרים שלפיהם בעת שהרכב הגנוב נמצא באזור מחסום מכבים, אוכן החשוד בסביבות המקום, באותו פרק זמן, אחרי שעה 02:00 בלילה, ביום הארוע (עמוד 16).

העד נשאל והשיב כי העבירה בוצעה ביום 30.10.14 והנאשם נעצר רק בהמשך, בעקבות גילוי הדי.אן.איי. הגילוי היה ביום 10.9.15.

נשאל והשיב שהוא התקשר לסניגוריה הציבורית ונאמר לו שהנאשם לא זכאי לעו"ד (עמוד 17).

העד נשאל והשיב שהוא מסר לנאשם את כל זכויותיו לרבות זכות ההיוועצות (עמוד 17, עמוד 18) הוסבר לנאשם שהוא זכאי לעו"ד והנאשם הוזהר.

בפועל הנאשם לא התייעץ עם עו"ד. הנאשם נחקר פעמיים.

החקירה השניה התבצעה לאחר שנתקבלו תוצאות ממחקר התקשורת.

החקירה בוצעה באמצעות מתורגמנים (עמוד 18).

המתורגמנית הראשונה היא עובדת נקיון במשטרת מודיעין אשר דוברת את השפה הערבית, ומשמשת כמתורגמנית שנים רבות בתחנה. למיטב ידיעת העד המתורגמנית יודעת את השפה הערבית ברמה של שפת אם. נשאל והשיב כי לא היה שוטר דובר ערבית בתחנה בעת החקירה (עמוד 19). חקירת הנאשם מתועדת בתקליטורים. הנאשם הוזהר וגם הוסברו לו זכויותיו על ידי המתורגמן לפני החקירה (עמוד 20). ציין כי נאמר לנאשם שהשוו את הרוק שעל הסיגריה עם הרוק שלו, ונמצא שיש זהות, והסוגיה הוסברה לו במדויק, והוסבר לו בנוסף אודות ממצאי האיכון לטלפון שלו (עמוד 21). נאמר לנאשם כי מהאיכון לטלפון עלה שבשעה 03:58 הוא היה בירושלים וגם לפני שעה 1:00 בלילה הוא היה בירושלים.

במהלך עדות העד בהסכמה, הוגשו התקליטורים בהם תועדו חקירות הנאשם, התקליטורים סומנו כמוצגים **ת/7, ת/8** (עמוד 22).

8. העדה הגב' **אילנה שטרית** תרגמה את אמרתו הראשונה של הנאשם. העדה מסרה ומסרה כי היא עובדת התחנה, היא מנקה את התחנה, מתנדבת בתחנה ומתרגמת את החקירות לערבית וצרפתית.

8-9 שנים היא בתפקידה, שפת האם שלה ערבית מרוקאית. היא למדה בתיכון ערבית. היא גדלה בשכונה מעורבת שם

למדה ערבית מדוברת, גרה בלוד (עמוד 34).

העדה מסרה כי בתחילת התרגום היא אומרת לנחקר שאם הוא לא מבין אותה שישאל, ומסבירה כי יש לו זכות לבקש מתורגמן אחר.

העדה לא זכרה את החקירה הספציפית. עם זאת נשאלה והשיבה שהיא מסבירה לנחקר שיש לו זכות שתיקה וזכות לא להפליל את עצמו. במהלך עדותה נתבקשה לתרגם לערבית את המילים בהן היא משתמשת בשפה הערבית בעת שהיא מסבירה זכויות לנחקר, וב"כ הנאשם ציין כי התרגום הוא נכון (עמוד 35).

העדה מסרה כי היא הבהירה לנחקר כי יש לו זכות להיוועץ בסניגור ללא כסף (עמוד 36).

העדה מסרה כי לא תרגמה לנחקר את המילה "בדל סיגריה" אלא אמרה שנמצא שמי שגנב את הרכב השאיר סיגריה ברכב (עמוד 38).

9. העד מר **אדריס עבד אל עזיז**, העד הינו הינו מעבידו של הנאשם. לדבריו החוקר התקשר אליו והזמין אותו לחקירה, אמר לו להביא עימו את הנאשם (עמוד 39). הנאשם אמר שאינו מדבר עברית טוב ולא היה אדם אחר לתרגם את עדותו משכך הוא, קרי, העד, תרגם את מה שהחוקר שאל את הנאשם ואת מה שהנאשם השיב.

מסר כי שפת האם שלו היא ערבית (עמוד 40).

נשאל העד אם זכור לו אם הנאשם דיבר עם עו"ד לפני החקירה והשיב שאינו זוכר.

מסר כי הוא זוכר שהנאשם דיבר עם אחיו. מסר כי הוא נכח בחקירה מתחילתה ועד סופה, הוא אמר לנאשם שהחוקר אמר שביצעו איכון לנייד שלו, והוא הסביר את המשמעות לנאשם, וברור לו שהנאשם הבין את מה שהוא אמר (עמוד 41).

מסר כי הוא לא השתמש במילה איכון, עם זאת הוא אמר כפי שהוא הבין ובלשונו, אמר לחשוד, ש"ידעו איפה הטלפון שלך לפי השיחות שלך". "הם ידעו לפי השיחות שלך איפה אתה היית בשעה ובאזור" (עמוד 42).

10. העד מר **פיני אלבז**, העד משמש משמש כמנהל תחום מניעת הונאה, מחלקת בטחון של חברת סלקום. באמצעות הוגשה תעודה בדבר רשומה מוסדית. המוצג שסומן כ**ת/9** (עמוד 44, 45). העד מסר שהתעודה שהוא חתום עליה מאשרת שכל מידע שהופק במסגרת הצו שקיבלה מחלקת הבטחון של חברת סלקום, הופק ממאגרי המידע של החברה.

במקרה הנדון מדובר בפירוט של שיחות שכולל איכונים עבור מנוי סולרי 052-4129393 רלוונטי למועדים 29 - 30/10/11.

העד מסר כי איננו מעיד אודות האתרים כי אם אודות הפלט.

העד הסביר כי בפלט ארבע שיחות שהינן רלוונטיות במיוחד.

הפנה לת/10 שיחות שהתנהלו בשעות 2:12, 2:17, 2:29 ו- 2:44. טען כי אלה שיחות שנכנסות למנוי 052-4129393, הן התבצעו תחת אתר שסיפק שרות לקוחות, אתר זה עמוד חברת חשמל 7441, צומת שיל"ת, ואתר נוסף שסיפק שיחה אחת מתוך הארבע, הוא בריכת מים, בגבעת תיתורא מודיעין, (עמוד 45).

העד מסר כי האתר ממוקם בצומת שיל"ת או סמוך מאוד לצומת, יש שם עמוד של חברת חשמל שזה המספר של העמוד (עמוד 46).

העד מסר כי הוא הגורם היחיד שמגיע מטעם חברת סלקום להעיד על הפלטים, והפלט שיוצא מוגש AS-IS (עמוד 46).

לציין כי ב"כ הנאשם התנגד להגשת הפלט. המסמך ת/10. עם זאת בהחלטתי ציינתי כי הפלט הינו פלט שיחות שנכנסו למנוי הנכון למועד הנקוב בפלט. בצד שמאל של המסמך מצוי תיאור וציון האתר. העד לא התבקש למסור פרטים אודות האתר, הפרטים שנתבקש למסור הם במסגרת תפקידו וסמכותו ומשכך ההתנגדות נדחתה.

העד נשאל והשיב שהפלט נותן אינדיקציה לגבי השיחות היוצאות והנכנסות של אותו מנוי (עמוד 47).

העד מסר כי אין באפשרותו לומר שהאתר שצוין, עמוד חברת חשמל 7441 מלמד על מיקום העמוד, אבל ניתן להביא מפה (עמ' 48). מסר כי בת/10 מצוין מהו האתר הסולרי שנתן את השרות ללקוח בזמן קבלת השיחה או הוצאת השיחה ולא נלמד מהמסמך על הנקודה בה הלקוח היה בפועל.

במקרה הנדון האתר הוא חח"י 7441, צומת שיל"ת, ונקבע כי האנטנה הסולרית של חברת סלקום ממוקמת בסמוך לעמוד החשמל בצומת שיל"ת 7441, שם האתר מעיד על מיקומו בפועל, עם זאת אינו מתייחס למיקום המנוי (עמוד 48).

לשאלתי השיב שאדם שמקבל שרות מאתר מסוים יכול לבצע את השיחה גם במרחק מספר רחובות מהאתר, וחוות דעת מהנדס מתייחסת לסוגיות האלה. הרדיוס יכול להיות בין מאות מטרים לקילומטרים (עמוד 49).

11. העד מר **לייב ווסקוביניק**, העד ערך את חוות הדעת והוא מועסק במעבדות די.אן.איי וביולוגיה, עובד במעבדה כ- 7 שנים.

העד מסר כי בחוות הדעת המוקדמת מחודש דצמבר 2014 הוא פרט את המוצגים שקיבל ואת הבדיקות שערך.

נתקבל בדל סיגריה מהבדל פרופיל יחיד של זכר (עמ' 50).

בחוות דעת מאוחרת יותר הוא קיבל דגימת יחוס של עבדאללה אבו לילה, קרי, הנאשם.

דגימת יחוס משמעותה דגימה שמיוחסת לאדם ידוע לעומת מוצג, לעומת בדל הסיגריה שלא ידוע למי הוא שייך. הגיעה דגימה שמתייחסת לנאשם, היא אופיינה במאגר הדי.אן.איי במשטרה, והוא קיבל את הפרופיל שלה לצורך השוואה מול בדל הסיגריה שאופיין בעבר.

במסקנות הוא כתב שהפרופיל מבדל הסיגריה תואם לפרופיל המיוחס לעבדאללה אבו לילה, ופרט בסעיף הסטטיסטיקה שהפרופיל הוא מאוד נדיר. השכיחות שלו פחות מ- 1 למיליארד. מבחינת רמת ההתאמה, ההתאמה היא מלאה, בין הבדל ופרופיל החשוד. באשר לשאלה אם יכול להיות שלעוד אדם אחר יהיה אותו פרופיל באותה התאמה, השיב כי הסטטיסטיקה אומרת שאם הוא יקח אדם אקראי ברחוב ההסתברות שגם לו יהיה אותו פרופיל נמוכה מ- 1 למיליארד, כלומר, סיכוי אפסי (עמוד 50).

במהלך חקירתו של העד הוגשו המוצגים **ת/11, ת/12**.

א. המוצג **ת/11** הינו חוות דעת מומחה מיום 3.12.14.

בחוות הדעת נרשם בין השאר כי פרוט המוצגים הינו בדל סיגריה, מוצג 1.1, בדל הסיגריה נבדק, מבדל הסיגריה נלקחו שתי דגימות, והתוצאות שלהן נרשמו בטבלה שמצורפת לחוות הדעת, עמוד 3 במוצג ת/11.

ב. המוצג **ת/12** הינו חוות דעת נוספת, שערך העד, ביום 20.10.15,

בחוות הדעת נרשם כי "פרופיל הדי.אן.איי שנתקבל מבדל הסיגריה סעיף 1.1,, תואם לפרופיל הדי.אן.איי המיוחס לעבדאללה אבו לילה... או לכל אדם אחר בעל פרופיל זה כפי שהתקבל בבדיקות אלו".

עוד נרשם כי "על פי אומדן סטטיסטי של האוכלוסיה הישראלית (יהודית או ערבית), שכיחות הפרטים באוכלוסיה, שהינם בעלי פרופיל די.אן.איי כפי שהתקבל בחומר שנדגם מבדל הסיגריה... נאמדת באחד ליותר ממיליארד פרטים. השכיחות המחושבת מכילה תיקון סטטיסטי הבא לפצות על האפשרות כי בתת האוכלוסיה, אליה משתייך מקור הדי.אן.איי במוצג, שכיחויות האללים שונות מאשר באוכלוסיה הכללית, ועל כן האפשרות של חיתוך יתר... בתוך אותה תת אוכלוסיה.

השכיחות המחושבת אינה מתייחסת לקרובי משפחה, בקרבת דם מוגדרת של מקור הדי.אן.איי במוצג. חישובים אלו יש בהם כדי לתת מושג לגבי מידת שכיחות פרופיל די.אן.איי זה באוכלוסיה בישראל..."

העד מסר כי הפרופיל אופיין במעבדת מאגר הדי.אן.איי והוא נתקבל עם דגימת רוק של החשוד, בתיק הספציפי (עמוד 50).

העד נשאל והשיב כי מבדל הסיגריה הפרופיל הוא גבוה, והסיכוי לקבל מקופסת סיגריות פרופיל די.אן.איי, הוא נמוך מאוד.

מסר כי המוצגים הגיעו עם שקיות מאובטחות עם מדבקה על התיק. הבדל היה מחוץ לקופסא כשהוא קיבל אותו. הבדל וקופסת הסיגריות הגיעו באותה שקית. מסר כי לא נעשו בדיקות לגבי המוצגים הנוספים הואיל ובתיקי התפרצויות לדירה וגניבת רכב ההוראה של המעבדה היא לבדוק רק מוצגים מסוימים שיש עליהם דם או רוק ולא כל מוצג שיש עליו נגיעה וזה בשל מחסור בכח אדם (עמוד 51).

העד נשאל והשיב שמקופסת סיגריות כמעט ואין סיכוי לקבל פרופיל, אולם מכובע, או גרב, לעיתים ניתן לקבל פרופיל. אישר שהסיבה שלא בוצעה בדיקה על הכובע ועל המברג הינה באופן גס בשל 'העדר' תקציב. העד נשאל והשיב שהסיכוי של בני משפחה לדי.אן.איי זהה, גבוה מאשר אדם אקראי (עמוד 52).

12. מוצגים שהוגשו בהסכמה:

בהסכמה הוגשו מוצגי התביעה כמפורט להלן:

ת/14 הינו לוח תצלומים, תצלום הרכב מהצד החיצוני ומהצד הפנימי.

ת/15 הינו דוח תיעוד פיתוח טביעות אצבע.

ת/16 הינו דוח בדיקת מז"פ של הרכב.

ת/17 הינו דוח תוצאות בדיקת טביעות האצבע שהועתקו מזירת הארוע.

ת/18 הינו טופס לוואי למוצגים לענין בדיקה נוספת של הדי.אן.איי מיום 30.9.15.

ת/19 הינו דוח קבלת מוצגים.

ת/20 מזכר שערך השוטר דרור ישראלי לענין שרשרת המוצגים.

השוטר הוציא את המוצגים מהארון ביומן התנה והכניס אותם לשקיות מאובטחות. לרבות מעטפה עם קופסת הסיגריות ועם בדל הסיגריות.

ת/21 הינו טופס לוואי למוצגים לרבות לבדל הסיגריה.

ת/22 הינו דוח פעולה שערך השוטר רס"ל אדרי חן מיום 30.10.14.

בדוח הפעולה נרשם בין השאר שבתאריך 30.10.14 בשעה 05:44, במהלך פעילות שבל"ר, באזור מודיעין, הבחינו ברכב מסוג מיצובישי מספר רישוי 5299902, שנעצר במרחק מסוים לפני המחסום. עוד נרשם כי לאחר בדיקה התברר שהרכב גנוב, התבצעה סריקה בשטח, לא נמצא דבר. הוזמן חבלן למקום ונתפסו מספר מוצגים.

ת/23 הינו דוח פעולה שערך השוטר אפל אביעד, מיום 30.10.14 בשעה 05:44.

נרשם בין השאר, כי במהלך משמרת בילוש בוצעה פעולה יזומה. התצפית זיהתה רכב מסוג מיצובישי מספר רישוי 5299902, עובר שלוש פעמים בצומת שיל"ת וחוזר חזרה. בפעם השלישית התצפיתן דווח שהרכב על כביש 443 נוסע לכיוון מזרח. לאחר כמה דקות עלה תומר, שהיה במחסום ליד מחסום מכבים לכיוון מזרח, ודווח שעצר לפני המחסום רכב, אין אף אחד בתוכו, הרכב מכובה.

לאחר בדיקה עם בעלי הרכב נמצא שהרכב נגנב ממודיעין. לאחר מכן הוחלט, ביחד עם צוות היס"מ, לבצע תצפית סמויה על הרכב ולנסות לראות אם מגיע חשוד, אך לא הגיע אף אחד. לאחר מכן הוזמן חבלן וגרר למקום.

תומר תפס דברים שהיו ברכב והמשך הטיפול עבר לחקירות מודיעין.

ראיות הגנה:

הנאשם מר **אבו לילה** מסר עדות כעד הגנה. מסר כי הוא נתבקש לבוא לתחנת המשטרה לחקירה והגיע למשטרה.

נאמר לנאשם על ידי בא כוחו שהוא הואשם בגניבת רכב ונתבקש לומר מהי תגובתו. הנאשם השיב שהוא לא גנב את הרכב. מסר כי הוא עובד במזגנים, כל פעם במקום אחר. לפעמים בלילה לפעמים בבוקר, היכן שמזדמן. כשהוא הגיע לתחנת המשטרה הוא נשאל אם יש לו עו"ד והוא השיב בחיוב. נאמר לו להתקשר. הוא צלצל למישהו שלא ענה. אז אמרו לו שלא צריך עו"ד, כך בלשון הנאשם. אין הוא יודע מיהו החוקר שאמר לו שלא צריך עו"ד, הוא לא יודע את שמו, טען כי מדובר בחוקר שחקר אותו והגיע לבית המשפט.

נשאל והשיב איזה סיגריות הוא מעשן והשיב שהוא מעשן מרלבורו ואל.אם, לפי המצב.

נאמר לנאשם ע"י בא כוחו שהוא נשאל אם הוא עבד במודיעין ומה הוא השיב לשאלה. הנאשם השיב כדלקמן:

הרבה אני עובד במודיעין, אני עובר תמיד בדרך (עמוד 62 שורה 18).

נאמר לנאשם שבחקירתו הוא מסר שהוא לא עובד במודיעין, והשיב: "אני עובר תמיד בדרך מודיעין אני לא זוכר בדיוק אם עבדתי שם, עבדתי במודיעין אבל בתאריך הספציפי אני לא זוכר".

הנאשם טען שהוא לא גנב את הרכב.

נשאל הנאשם כדלקמן:

"ש. החוקר אומר לך שבתאריך משהו לפני כשנה, 30.10.14 גנבת רכב מהעיר מודיעין וברחת מהרכב בסמוך למחסום מכבים. זוכר ששאל אותך?"

ת. לא, לא גנבתי. איך אני יכול להגיע אם אין רכב, למה אני צריך לזרוק אותו ואיך אני אגיע למקום שלי בלילה כשאין מכוניות" (עמוד 62 שורות 22 - 26).

נאמר לנאשם שבעת שהוצג לו תצלום הרכב והוא נשאל אם הוא זוכר את הרכב, ואם אי פעם נסע ברכב הזה והשיב כדלקמן:

"אמרתי אני לא גנבתי אותו. אני אולי השלכתי סיגריה או משהו כזה" (עמוד 62 שורה 31).

נאמר לנאשם שנמצאה סיגריה עם די.אן.איי שלו בתוך הרכב וכך גם נאמר לו ע"י החוקר במהלך החקירה והשיב:

"אולי זרקתי אותה מהחלון. אני תמיד הולך ברחוב הזה וזורק. יכול להיות שאני זרקתי אותה את הסיגריה ומישהו דרך עליה או שמהרוח נכנסה לשם" (עמוד 63 שורות 1-2).

לשאלתי אם הסיגריה נכנסה לרכב מהרוח השיב שאפשרי שהוא זורק סיגריות, ואפשרי שהסיקירה תגיע לרכב.

עת נאמר לו ע"י ב"כ שהוא נשאל לגבי הטלפון שלו שאוכן באזור צומת שיל"ת, ונשאל אם הוא מכיר את צומת שיל"ת השיב כי הוא מכיר, זה במודיעין. טען כי הוא עובר שם כשהוא הולך לעבודה, וכשהוא חוזר מהעבודה. טען כי הוא עובר תמיד במקום ואפשרי שעבר שם.

נשאל באיזה שפה הוא נחקר והשיב בערבית ובעברית. נשאל אם הבין את כל מה שנאמר לו בחקירה, והשיב כן, אבל לא את הכל (עמוד 63).

בחקירתו הנגדית מסר שהוא גר בכפר עטרות במזרח ירושלים, וכפר עקב הוא ליד עטרות. בתו בעטרות (עמוד 63).

נאמר לנאשם שבמשטרה, בעת שהוא נשאל היכן הוא עובד, מסר שעובד במזגנים ברמת גן וראש העין. הנאשם השיב במהלך עדותו בבית המשפט שאמר שהוא עובד בכל ישראל. עומת עם העובדה שהחקירה מצולמת והוא לא אמר שהוא עובד בכל ישראל. השיב שהוא לא זוכר במדויק, הוא זוכר שכך הוא אמר, והיום הוא גם אומר שעבד במודיעין ואינו זוכר מדוע במשטרה אמר שאינו עובד במודיעין.

נשאל אם הוא עובד במזגנים בדירה או במשרדים והשיב בכל דבר, איפה שיש עבודה, אולם לא ברכב.

מסר שקיים מחסן במודיעין שהם לוקחים ממנו סחורה.

נשאל והשיב שיכול להיות שהוא היה במודיעין, באותו רחוב היכן שהרכב נגנב. נשאל באיזה רחוב זה היה והשיב בצומת שיל"ת (עמוד 64).

אמר שאפשרי שהסיגריה היתה זרוקה ברחוב, עם זאת טען כי הוא לא זכר באיזה רחוב הוא עבר במודיעין. טען שעבר בצומת שיל"ת, את שם הרחוב הוא לא יודע. עם זאת טען שהוא עובר ברחוב של מודיעין (עמוד 64).

אמר שבתוך מודיעין קיים מחסן של סחורה שהם היו קונים ממנו סחורה. הוא קנה משם הרבה פעמים סחורה, הוא ובעל הבית, עבד אדריס. עבד אדריס הוא האדם שזומן כעד מטעם התביעה.

טען כי בעת שהעד מסר עדות נשאל והשיב שהוא לא יודע לומר בדיוק היכן נמצא המחסן ממנו קנו סחורה, עם זאת טען כי המחסן נמצא צומת שיל"ת. הנאשם לא זוכר איך קוראים לחברה ממנה נרכשה הסחורה. נשאל אם המעביד יגיע פעם נוספת למתן עדות ויאשר שהם רוכשים סחורה מהעיר מודיעין, והשיב בחיוב.

טען כי קיימות קבלות שנמצאות אצל המעביד. נשאל באיזה שעות עבד, השיב שבכל שעות היום לפעמים בלילה ולפעמים ביום. טען כי יש מקומות שעובדים בלילה (עמוד 65).

מסר שהם בצעו תיקונים במזגנים בלילה. הוא עובר כל פעם ליד צומת שיל"ת. לפעמים הוא עוצר במקום כשהוא מדבר בטלפון, כשהרכב מתקלקל, כשכלי העבודה נופלים והוא עוצר בצד ומסדר את הכלים בחזרה. אישר שבחקרה אמר שהוא לא מכיר את הרכב הגנוב. אישר שמספר הטלפון שלו הוא 052-4129393. לא זכר לומר כמה זמן הטלפון בחזקתו.

נאמר לנאשם שבחקירה הוא אמר שהוא מעשן סיגריות מסוג אל.אם. אדום וגם מרלבורו אדום. נשאל מה נכון? השיב שהתחיל לעשן כל דבר אולם הוא לא זוכר ממת.

נשאל אם גרסתו היא שהסיגריה שמצאו ברכב היא שלו, והגיעה לרכב, באופן שהוא זרק אותה, ומישהו דרך עליה, ומישהו נסע בתוך הרכב, מישהו דרך על הסיגריה והסיגריה נדבקה לנעלו ואותו אחד נכנס עם הסיגריה לרכב? השיב, יכול להיות אינני יודע (עמוד 66).

נשאל אם הוא עובד רבות בלילה, השיב כי על פי צרכי העבודה.

נאמר לעד שאם הוא נוסע לעבודה בלילה צריכים לראות בדוח האיכון שהוא יוצא מירושלים, עובר דרך צומת שיל"ת, נוסע לכתובת כלשהי במדינת ישראל, מבצע את העבודה, וחוזר לירושלים שזה המסלול. השיב העד כדלקמן:

"במודיעין יש רחוב 433 ויש גם 431, מה שחשוב זה הרחוב במודיעין או 433 או דרך 431 יש שתי דרכים שמובילות למודיעין".

נאמר לעד שזה לא מה שנשאל, הוא נשאל לגבי המסלול שמתחיל בירושלים וחוזר חזרה. הופנה הנאשם למוצג ת/10, נאמר לו שהוא היה בכפר עקב, ואחר כך בבית חנינא, ואחר כך בבית של סמי א ראם, ובהמשך בצומת שיל"ת ב- 2:00 בבוקר, ובהמשך בירושלים. ומשך נשאל לאן הוא נסע. השיב שהוא לא זוכר הואיל וחלפה שנה.

נאמר לנאשם שעולה מהמוצג ת/10 כי הוא היה בירושלים, במודיעין, וחזר לירושלים, ולא נסע לעבוד. אמר שאינו זוכר שחלפו 3 שנים.

נשאל למעשיו בצומת שיל"ת בשעה 02:12 ואחר כך במודיעין ב- 02:17 ואחר כך בצומת שיל"ת בין השעות 02:29 ל- 02:44 בלילה. הנאשם השיב שחלפו 4 שנים ואין באפשרותו לזכור. נשאל מדוע הוא היה שם במשך מחצית השעה, השיב שאפשרי שעבד במודיעין ואולי הרכב התקלקל ואולי הוא דיבר בטלפון (עמוד 67).

סיכומי ב"כ הצדדים:

א. סיכומי התביעה:

התביעה טענה כי עמדה בנטל שמוטל עליה והוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את העבירה. הפנתה לעדויות השוטרים שנוכחו במהלך התצפית, לעדויות בעלי הרכב הגנוב, לעדויות העדים המומחים, לרבות חוות דעת המומחה לעניין ה- די.אן.איי לרבות נציג חברת התקשורת לעניין האיכונים.

הפנתה לכך שבמהלך בדיקת הרכב ע"י החבלן, השוטר תומר היה צמוד לחבלן, היה איתו בקשר עין תמידי ובהמשך תפס ברכב קופסת סיגריות מסוג אל.אם אדום במושב שליד הנהג, ובדל סיגריה שתאם לסוג הסיגריות נתפס על השטיח, מתחת למושב הנהג. הפנתה לכך שהעד הדגיש שהוא היה בקשר עין רציף עם הרכב מאז שהבחין בו נטוש ועד שנתפסו המוצגים, ולא היתה נגישות לרכב לאף אדם, והרכב נשמר, ובדל הסיגריה שעליו התגלה בהמשך הדי.אן.איי של הנאשם, היה ברכב שעה שהנאשם נטש את הרכב, והרכב אותר נטוש על ידי השוטר, כשמכסה המנוע שלו חם, בשעה 3:00 בבוקר.

הפנתה לעדות המומחה שערך את חוות הדעת בעניין ה- די.אן.איי והעיד שבדל הסיגריה נבדק על ידו ונתקבל ממנו פרופיל זכרי שתחילה לא היה ידוע למי הוא שייך, בהמשך הדגימה שוייכה לנאשם במאגר הדי.אן.איי, ונמצאה התאמה לפרופיל שהופק מהבדל, שהיא התאמה מלאה, והסיכוי שהפרופיל יהיה משויך לאדם אחר הוא סיכוי אפסי, כפי שעלה בחקירה הנגדית של המומחה.

ציינה כי מוצגים נוספים לא נבדקו בשל שיקולי תקציב וכח אדם, ונבדק בדל הסיגריה שממנו היה קיים סיכוי גבוה ביותר

טענה כי גם אם ההגנה תטען שאילו היו נבדקים מוצגים אחרים. אולי היה נמצא פרופיל נוסף של חשוד אחר, או נוסף, אין בכך כדי לבטל את העובדה שנמצא הפרופיל של החשוד, הנאשם.

טענה כי מדובר בראיה ואין אפשרי שבדל הסיגריה יגיע לרכב אלמלא הנאשם היה בתוך הרכב.

באשר להסבריו של הנאשם לגבי האופן בו הגיע בדל הסיגריה לרכב, טענה כי המדובר בגרסה שלא סבירה, מה גם שעסקינן בגרסה כבושה שנמסרה לראשונה על דוכן העדים, ולא נאמרה בחקירה, בזמן אמת.

טענה כי בגרסת הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט עלו הסברים רבים וחדשים שלא נאמרו במסגרת החקירה במשטרה, למשל העובדה שהוא עובד במקומות רבים בארץ, למול המקומות הספציפיים אליהם התייחס בחקירה. בחקירה שלל מכל וכל את הקשר לעיר מודיעין ובעדותו בבית המשפט טען גרסה אחרת. טענה כי המעביד תרגם את אחת החקירות וניתן היה לעמת מול המעביד את הסבר הנאשם להמצאותו בעיר מודיעין. בנוסף הפנתה לכך שהמעביד לא זומן כעד הגנה חרף העובדה שהנאשם מסר שהוא היה במודיעין בשל ענייני עבודה. זאת ועוד הפנתה לכך שהסיגריות שמעשן הנאשם בין השאר הן מהסוג שנמצא ברכב, הקופסא והבדל, וגם לענין הסיגריות הנאשם ניסה לשפר את גרסתו. זאת ועוד הפנתה לפלט השיחות והאיכונים של הנאשם וטענה שעסקינן בראיה בנוסף לראיית הדי.אן.איי. הפנתה לעובדה שיש התאמה מלאה מבחינת השעות בהן הנאשם היה באזור ירושלים ובצומת שיל"ת ומודיעין על פי הפלט, וניתן לראות את החזרה את המסלול לירושלים בשעות הלילה.

טענה כי לא נצפה בפלט שהנאשם היה במקום אחר באחת הערים האחרות ששם טען שעבד, וגם השעות והמיקום מתיישבים עם הטענה שהנאשם היה ברכב הגנוב.

הפנתה לכך שבשעה 3:00 בלילה מנוע הרכב היה חם, והאיכונים של הטלפון של הנאשם במקום המצאות הרכב נעים בין השעות 2:15 ועד 2:45 בלילה, כאשר בשעה 3:00 נמצא בדל הסיגריה עם הדי.אן.איי של הנאשם ברכב.

ב"כ המאשימה טענה שהגם שמדובר בראיות נסיבתיות, הראיות הינן ראיות שמצביעות על מעורבות חד משמעית של הנאשם בביצוע עבירת גניבת הרכב, והנאשם בחר להרחיק את עצמו וסיבך את עצמו בשקריו.

באשר לטענות ההגנה ככל שמתייחסות לאיכונים, טענה ב"כ המאשימה שאכן לא הופקה מפת אתרים החתומה ע"י מהנדס. עם זאת הדבר לא נדרש להבנת התביעה מאחר והתביעה אינה רוצה למקם את הנאשם ברחוב שבו נגנב הרכב, ואם היתה רוצה למקם את הנאשם ברחוב הנ"ל, מפת האתרים היתה נדרשת.

טענה כי העד מטעם חברת הסלולר העיד באופן חד משמעי לגבי שם האתר שנתן שרות לטלפון של הנאשם. שם האתר נקבע על פי מיקום האתר, והמיקום על פי הטאבו. טענה כי אפשרי שבאתר הנאשם יכול להיות ממוקם גם כמה עשרות מטרים, או ברדיוס מסוים, עם זאת עובדה היא שהנאשם היה באזור, באזור צומת שיל"ת, וברדיוס של צומת שיל"ת, ולכן בנסיבות של המקרה הנדון, טענה ב"כ המאשימה, כי המאשימה איננה נדרשת למקם את הנאשם ברחוב הספציפי שממנו נגנב הרכב.

טענה כי אין לקבל את הסברי הנאשם.

באשר לטענות ההגנה ככל שמתייחסות לתרגום, טענה כי המתורגמנים ידעו את השפה הערבית, והמתורגמנית הגב' אילנית הסבירה את האופן שבו מתבצע התרגום, ואת הדברים אותם הסבירה לנאשם.

כמו כן העד הנוסף, המתורגמן אדריס, היה מעסיקו של הנאשם בעבר, והוא זה שתרגם לנאשם את האמרה הנוספת, ואדריס מבין היטב עברית, והסביר במהלך עדותו בבית המשפט כיצד הוא הסביר לנאשם את המושג איכון, הגם שהוא לא ידע במפורש מה פירוש המילה, אולם הוא הבין את המשמעות.

לאור כל האמור עתרה להרשיע את הנאשם.

ב. סיכומי ההגנה:

ההגנה הגישה את סיכומיה בכתב.

ההגנה טענה כי עסקינן בראיות נסיבתיות והתביעה מבקשת לבסס את הרשעתו של הנאשם על סמך ממצאי הדי.אן.איי שהופק מבדל הסיגריה.

טענה ההגנה כי הרשעה על בסיס ראיה יחידה של די.אן.איי צריכה להשמר למקרים יוצאי דופן, ועליה להעשות בזהירות, הפנתה לע.פ. 10360/03.

טענה ההגנה כי בדל הסיגריה שנתפס ברכב וממצא הדי.אן.איי שהופק ממנו התואם לכאורה את הפרופיל הגנטי של הנאשם, לקה בזיהום משמעותי, ולכן לא ניתן לייחסו לנאשם ולבסס עליו הרשעה.

הפנתה ההגנה לעדותו של עד התביעה השוטר תומר חג'ג', אשר מסר כי הוא תפס ברכב את קופסת הסיגריות, בדל הסיגריה, כובע שחור ומברג או שניים, ולא רשם בדוח הפעולה היכן נתפסו הדברים, ורק בדו"ח המשלים, לאחר 11 חודשים, רשם היכן נמצא כל פרט.

טענה ההגנה שבלתי אפשרי שהעד זכר בחלוף 11 חודשים היכן נמצא כל דבר כאשר בחקירתו הנגדית היה צורך לרענן את זכרונו על מנת ששייב היכן נמצא בדל הסיגריה.

זאת ועוד, טענה ההגנה כי העד מסר שהגיע לתחנה הוא הכניס את הפריטים שתפס למעטפה משטרתית עליה ציין את פרטיו ופרטי הארוע.

טענה ההגנה כי ערבוב המוצגים בתוך השקית גרם לזיהומם של המוצגים ולכן סביר להניח שהדי.אן.איי עבר מחפץ אחד למשנהו, והבדיקה זוהמה, ומשכך לא ניתן להסיק מסקנות.

הפנתה ההגנה לעדותו של המומחה, מר לייב, אשר ערך שתי חוות דעת. טענה שלא ברור מה עשה החוקר תומר חג'ג' עם המוצגים שנתפסו מיום 30.10.14 ועד ליום 3.12.14, המועד בו נשלחו המוצגים למעבדה, היכן הם אוחסנו ובאיזה מצב.

טענה ההגנה שהמוצגים התקבלו בשקיות מאובטחות, בשקית אחת בדל הסיגריה וקופסת הסיגריות וזאת בניגוד לטענת השוטר חג'ג' שמסר שהכניס את כל המוצגים לתוך שקית אחת משטרתית. משכך טענה ההגנה כי לא ברור אם המוצגים

הופרדו בהמשך, ואיך התבצע תהליך ההפרדה והאם השוטר שמר שהמוצגים לא יזוהמו.

עוד הפנתה ההגנה לכך שלא נבדקו כל המוצגים.

טענה ההגנה כי המומחה טען שאפשר לייחס את התוצאה של הדי.אן.איי גם לקרובי משפחה, שקיים סיכוי גבוה יותר שלבני משפחה יהיה די.אן.איי זהה מאשר לאדם אקראי. טענה ההגנה שמשכך לא ניתן בודאות לדעת שהדי.אן.איי שהופק שייך לנאשם ולא שייך לבן משפחה קרוב.

עוד טענה ההגנה כי בדל הסיגריה הינו חפץ נייד והפסיקה קובעת שיש לנהוג בזהירות ראויה בטרם ביסוס הרשעה בנסיבות בהן הראיה מתייחסת לחפץ נייד.

ההגנה טענה כי הנאשם נתן הסבר לכך שהוא נוסע כמעט כל יום בכביש 443 לצרכי עבודה הלך וחזור, גם בשעות הלילה המאוחרות, ונתן הסבר שהוא היה קונה סחורה ממחסן בעיר מודיעין, ונתן את שמו של המעסיק אשר היה עד בבית המשפט ואישר את דבריו.

טענה ההגנה שהנאשם לא שלל את האפשרות שהוא זרק סיגריה מהחלון בנסיעתו בכביש נשוא הארוע, ואפשרי שאותו בדל סיגריה עף והגיע לתוך הרכב, או לחלופין, מישהו דרך על הבדל, כאשר עלה לרכב נשוא כתב האישום, והבדל נפל בתוך הרכב או בדרך אחרת.

הפנתה ההגנה לכך שעל פי ההלכה הפסוקה, ככל שקיים הסבר סביר לאפשרות הגעת החפץ הנייד הנושא טביעת אצבע או די.אן.איי ששייך לנאשם לזירת העבירה, הנאשם יזוכה.

עוד טענה ההגנה כי מדובר ברכב ישן שהשתמשו בו גם להעברת דברים, טענה כי לא ניתן לדעת כיצד דברים הועברו, מי העביר, ולאן, ואפשרי שבעת העברה הבדל נכנס לרכב.

טענה ההגנה למחדלי חקירה. הפנתה לעדות השוטר תומר חג'ג', אשר טען שהוא עבד עם כפפות וטען כי אפשרי שהכפפות ישאירו גם את טביעת האצבע שלו.

טענה כי המשטרה לא לקחה טביעות אצבע מתוך הרכב ממקומות נייחים שאולי היו יכולים לספק ראיות טובות לטובת הנאשם ולהוכיח את חפותו.

טענה כי לא הוכח שנמצאו כפפות בתוך הרכב, ומשכך בדיקת טביעות אצבע ברכב היו חיוניות ומהותיות.

באשר לממצאים שהופקו מאיכון הטלפון, טענה ההגנה כי משקלו של פלט השיחות הוא אפסי, ולא ניתן לבסס עליו ממצאים, מאחר והעד שהעיד מטעם חברת סלקום, מסר שפלט השיחות מטרתו להעיד על שיחות יוצאות ונכנסות לצורך חיוב המנוי, ועל מנת להוכיח את מיקום האתר, יש להציג מפה ובדיעבד לא הוצגה מפת האזור.

עוד הפנתה ההגנה לעדותו של מר אלבז אשר מסר כי מפלט השיחות לא ניתן לאתר את המקום הפיזי של מחזיק המנוי, מהיכן יצאה ונכנסה השיחה, ניתן לדעת רק מהי האנטנה שסיפקה לו את השרות.

טענה ההגנה שמכיוון שלא הובאה חוות דעת מהנדס, וגם לא הובאו מפות, משקל הפלט הוא אפסי, ולא ניתן לבסס על השיחות ממצא מרשיע.

לחלופין, טענה ההגנה שהנאשם לא שלל אופציה שעבר במקום ביום הארוע, ונתן הסבר מניח את הדעת כיצד אפשרי שהוא היה בטווח האנטנה.

טענה ההגנה כי המאשימה לא הוכיחה את היסוד הנפשי הדרוש על מנת להוכיח את יסודות העבירה, שלילה של הרכב, שלילת קבע מהבעלים ולכן לא ניתן להרשיע את הנאשם בגניבה של הרכב, אשר נתפס נטוש בשולי הרחוב.

טענה ההגנה שאפשרי שהנאשם חדל ממעשיו, ולא רצה להמשיך את בצוע עבירת הגניבה, או שהתחרט ועזב את הרכב על מנת שיהיה ניתן לאתרו ולהחזירו לבעליו. טענה ההגנה שלא הוכח שהיתה לנאשם כוונה לשלול הרכב מבעליו שלילת קבע.

לאור כל האמור עתרה ההגנה לזכות את הנאשם, ולו מחמת הספק.

ממצאים ומסקנות:

ההוראות החוקיות:

כתב האישום מייחס לנאשם עבירה לפי סעיף 413ב' לחוק העונשין, עבירה של גניבת רכב.

הסעיף מורה כדלקמן:

"א. הגונב רכב, דינו - מאסר 7 שנים.

ב. הנוטל רכב ללא רשות מבעליו והוא מעבירו למקום אחר או לאדם אחר בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו אף אם עשה כל אחד מאלה על - ידי אחר, דינו כדין הגונב."

ההלכה הפסוקה:

א. באשר לעבירה של גניבת הרכב

באשר לתיבה "בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו", במקום לתיבה "כוונה לשלילת קבע" נפסק כדלקמן:

"נחה דעתי כי נסיבות הענין מלמדות... שהמערערים לא התכוונו להחזיר את ההונדה לבעליה... ואין צורך בהוכחת כוונה לשלילת קבע." (ראו כבוד השופט קדמי, על הדיון בפלילים חוק העונשין, חלק שני, מהדורה תשס"ו - 2005 עמוד 737).

עוד נכתב בספרו של כבוד השופט קדמי, כי ס"ק (ב), "מיועד לפשט את רכיביה של ה"גניבה" כאשר המדובר ב"רכב", באופן שדי בנטילת רכב והעברתו למקום אחר או לאדם אחר בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו כדי לבסס הרשעה בגניבתו, ואפילו נעשה המעשה "באמצעותו של אחר". (ראו שם עמוד 737).

ב. באשר להרשעה על יסוד ראית די.אן.איי

בע.פ. 149/12, אלמליח נ' מדינת ישראל (24.9.12), כבוד בית המשפט קבע:

"...לגישתי, אין מניעה עקרונית להרשיע נאשם על סמך ראית דנ"א ולכן סבורתני כי אין לקבוע כלל גורף המונע זאת. ... הרשעה על בסיס ראיה יחידה של דנ"א צריכה להישמר למקרים יוצאי דופן - כל מקרה לגופו ולנסיבותיו. עליה להיעשות בזהירות מרבית ואף ביד רועדת, נוכח העובדה שכל כובד המשקל מוטל על ראיה אחת ויחידה..."

בהמשך כבוד בית המשפט קבע בבואו לבחון ראית די.אן.איי הניצבת לפניו כראיה יחידה:

"על בית המשפט לתת את דעתו לפרוצדורה שבה בוצעה הבדיקה שהצמיחה את ממצא הדנ"א. כלומר לשאלה אם הבדיקה נעשתה בצורה תקינה ומתועדת על-ידי מומחים שהוכשרו לכך..."

על בית המשפט לתת את הדעת גם לגוף הממצאים ולשאלה המכרעת אם יש בהם כדי ללמד במידת הוודאות הנדרשת כי מקור הדנ"א שנמצא בזירה הוא בנאשם... די אם אומר, בכל הזהירות המתחייבת, כי דומה שאפיון גנטי תואם ברמת שכיחות של אחד ללמעלה ממיליארד מספיק לקביעת זהותו של אדם" (ראו שם סעיפים 30, 31, 32 לפסק הדין).

באשר לעובדה שראית הדנ"א נמצאה במקרה שם על חפץ נייד, שיתכן שהובא ממקום אחר לזירת העבירה, במקרה שם כבוד בית המשפט קבע כי:

"בשים לב להסבריו התיאורטיים של המערער, מובילים למסקנה הגיונית היחידה כי המערער ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. המערער נשא והוביל את הרימון..." (ראו סעיפים 54 ו-58 לפסק הדין).

בפסק הדין בת.פ. 45910-02-16, מדינת ישראל נ' אבו אל הווא (8.12.16) הרשיע כבוד בית המשפט את הנאשם בעבירות של התפרצות לדירת מגורים וגניבה, בנסיבות בהן די.אן.איי של הנאשם נמצא על סיגריה שנתפסה במרפסת הבית, והשאלה היתה אם ניתן להסיק מכך שנמצאה במרפסת סיגריה אותה עישן הנאשם, כי הנאשם הוא זה שהתפרץ לדירה.

כב' בית המשפט פסק כי מהראיות הנ"ל, שהסיגריה שעישן הנאשם נמצאה במרפסת העורפית, בקומה השניה, דרכה בוצעה ההתפרצות, והסיגריה לא היתה שם ביום שקדם להתפרצות, וניתן היה אף להשוות בין המצאותה של הסיגריה שעישן הנאשם לבין גילוי טביעות האצבע שלו על חפץ ששימש בעת ביצוע העבירה, כב' בית המשפט מצא כי מסקנה אפשרית אחת היא שהנאשם הוא זה שביצע את ההתפרצות.

ג. שקרי נאשם

בהלכה הפסוקה נקבע כי שקרי נאשם במהלך חקירתו העונים על 4 תנאים בסיסיים

"1. שקר בענין מהותי. 2 שקר המוכח בראיות עצמאיות ולא מכח אי מתן אמון בעדות הטעונה סיוע. 3. שקר

ברור וחד משמעי. 4. שקר המכוון להכשיל חקירה ולהטעות את בית המשפט.

שקרים אלה הינם בעלי משקל ראייתי עצמאי ויכולים לשמש כראיית סיוע במקום בו נדרשת כזו" (ראו כבוד השופט קדמי, על הראיות, חלק שני, מהדורה תש"ע 2009 (עמוד 883 , 884).

בהלכה הפסוקה נקבע כי שקרים של נאשם מהווים תוספת ראייתית משמעותית המגיעה כדי סיוע ודאי שכוחה עימה לשמש "דבר מה נוסף" (עמוד 835).

אמנם על פי ההלכה הפסוקה הענקת כח ראייתי עצמאי לשקרים של נאשם מחייב זהירות מרובה, יחד עם זאת, במקום שנדרשת תוספת לעדות עיקרית יש בכוחם של השקרים לספק את התוספת והם מצטרפים לראיות אחרות העומדות לחובת הנאשם (ראו שם עמוד 836 , 868).

מהכלל אל הפרט:

במקרה הנדון נגנב רכב אשר ננטש בכביש 443 לאחר שנצפה על ידי התצפיתן בנסיבות חשודות הולך וחוזר כשלוש פעמים.

ברכב נערך חיפוש ובתוך הרכב נמצאו מוצגים אשר אחד מהם נבדק ועליו נמצא די.אן.איי שתואם לדי.אן.איי של הנאשם.

המשתמשות ברכב נחקרו, ומהראיות עלה כי המשתמשות ברכב אינן מעשנות, ובלתי אפשרי שצד ג' שעישן נסע ברכב או הביא את בדל הסיגריה, ואת קופסת הסיגריות לרכב.

מי שרשום כבעל הרכב נחקר, והוא אינו מעשן סיגריות מסוג הסיגריות שנתפסו ברכב.

מבדל הסיגריה אשר נמצא באזור רגלי מושב הנהג, הופק פרופיל די.אן.איי תואם לפרופיל ששייך לנאשם.

מחוו"ד המומחה מר לייב, עלה כי הפרופיל מבדל הסיגריה תואם לפרופיל המיוחס לנאשם בשכוחות של פחות מאחד למיליארד, ומבחינת רמת ההתאמה, ההתאמה היא מלאה.

ההגנה טענה כי לא ניתן לבסס הרשעה על בסיס ממצאי הדי.אן.איי הואיל והמוצג זהם ובדל הסיגריה עורבב עם מוצגים נוספים שנתפסו ברכב ואפשרי שהדי.אן.איי עבר מחפץ למשנהו.

טענת ההגנה אינה ברורה, שהרי אם לשקית אחת הוכנסו כל המוצגים שנתפסו ברכב, ומגרסת המשתמשות ברכב עלה כי המוצגים אינם שייכים למשתמשות ברכב, אזי כל המוצגים שנתפסו ברכב קופסת הסיגריות, הכובע, המברגים ובדל הסיגריה, הינם פריטים אשר הובאו לרכב על ידי מי שגנב את הרכב. לאור האמור, אין זה משנה אם הדי.אן.איי עבר מקופסת הסיגריות, או מהמברג, או מהכובע לבדל הסיגריה, או במקור היה על בדל הסיגריה. כאמור, כל המוצגים שהוכנסו כביכול לשקית אחת נלקחו מהרכב, וכולם הינם לכאורה של מי שגנב את הרכב.

יתר על כן, השוטר אשר תפס את המוצגים במקום הארוע, תומר חג'ג', מסר בעדותו כי הוא הכניס את קופסת הסיגריות ואת בדל הסיגריות למעטפה, המוצג ת/13, ורשם את פרטיו על גבי המעטפה.

השוטר מסר בעדותו כי במקום הארוע, בזמן אמת, הוא היה בקשר כל הזמן עם החבלן, בעת שהחבלן בדק את הרכב, והוא היה בקשר עם הרכב מהרגע שהוא הבחין ברכב ועד לרגע שנלקח הרכב, ועל מנת לבדוק שלא ניגש לרכב צד ג'.

זאת ועוד, מסר כי ברגע שהוא הגיע למשרד ורשם את המוצג הוא הכניס את המוצג לארון מוצגים, בשטח הוא הכניס את המוצגים לכיסו, שהיה ריק מתוכן, ושמר את טביעות האצבע במידת האפשר, הגם שיש מצב שטביעות האצבע שלו, נשארו אם הוא נגע במשהו.

בהמשך קיים מזכר שממנו נלמד שמארון המוצגים הועברו המוצגים למז"פ. המזכר שסומן כת/20.

משכך אין בידי לקבל את הטענה לפיה הדי.אן.איי עבר מחפץ לחפץ ולא ניתן לבסס ממצאים על הדי.אן.איי. תהליך ההפרדה, ואופן שמירת המוצג מרגע בו המשטרה הבחינה ברכב ועד המועד בו הועבר לבדיקה במז"פ, עלה בבירור מעדות העדים ומחומר הראיות.

טענה נוספת שהעלה ב"כ הנאשם היתה כי בדל הסיגריה הינו חפץ נייד, שאפשרי שהגיע לזירת הארוע באופן אחר ושלא באמצעות הנאשם. אכן נכון, בדל סיגריה הינו חפץ נייד, אולם ההסבר שנתן הנאשם על האופן בו הגיע בדל הסיגריה לזירת הארוע הינו הסבר שאין הדעת סובלת.

הנאשם טען שאפשרי שהסיגריה עפה ונכנסה לרכב, או אפשרות אחרת שמסר, שמישהו דרך על בדל הסיגריה והכניס את בדל הסיגריה לרכב.

גם אם קיימת אפשרות תיאורטית שמאן דהוא דרך על בדל הסיגריה, ולאחר מכן הכניס את בדל הסיגריה לרכב, המשמעות היא כי בדל הסיגריה היה אמור להמצא במודיעין, במקום בו נגנב הרכב, והנאשם בגרסתו במשטרה כפי שעלתה מהמוצג ת/4, נחקר ונשאל אם עבד בעיר מודיעין והשיב בשלילה (עמוד 17 - 18).

הנאשם נשאל אם הוא גנב את הרכב מהעיר מודיעין והשיב בשלילה (שורות 19 - 20).

הנאשם טען שהוא לא ראה את הרכב עד שהציגו בפניו את הרכב בתצלום במשטרה (שורה 23).

הנאשם נשאל היכן הוא עבד והשיב שהוא עבד ברמת גן ובראש העין.

בהמשך נשאל הנאשם אם הוא עבד במודיעין והשיב, לא עובד ולא עבדתי (שורה 8).

הנאשם נחקר פעם נוספת כפי שעולה מהמוצג ת/5, חקירתו הנוספת תורגמה על ידי מעבידו ונגבתה בנוכחות מעבידו.

בחקירה הנוספת נשאל הנאשם לגבי איכון הטלפון שלו, ונאמר לנאשם שהוא אוכן במודיעין.

הנאשם לא מסר, למרות שמעבידו היה נוכח בעת חקירתו, כי הוא עבד במודיעין, או כי הוא לקח חלקים ממחסן במודיעין.

יתר על כן, הדעת נותנת כי אם נלקחו חלקים ממחסן במודיעין, המחסן אינו פתוח בשעות הלילה המאוחרות והרכב הובא למודיעין ביום בו נלקח לא לפני השעה 19:00.

הנאשם יכול היה על אתר, עת מעבידו היה במקום בעת החקירה ותרגם את החקירה, לומר שיש מחסן במודיעין שנתן להם שרות, והמעביד יכול היה לאשר את דבריו.

הדעת נותנת כי המעביד בעצמו, אם לנאשם היתה נגיעה לעיר מודיעין, היה מוסר את הדברים בעת חקירת הנאשם אשר נערכה בנוכחותו, ובעזרת תרגומו.

משכך, אם לנאשם לא היתה גישה לעיר מודיעין כגרסתו הראשונה, או בהמשך גם לא מסר בגרסתו השניה במשטרה שהיתה לו זיקה כלשהי לעיר מודיעין, כיצד יכלה הסיגריה להדבק למאן שהוא לנעל ולהגיע לרכב.

משכך, גם אם בדל הסיגריה הינו חפץ נייד, על הנאשם להבהיר כיצד החפץ הנייד הגיע לרכב, וההסברים אשר נתן הנאשם, אינם עולים בקנה אחד עם ההגיון והשכל הישר.

זאת ועוד, הטענה לפיה מאן שהוא הביא את הסיגריה לרכב כאשר השתמשו ברכב להעברת דברים כפי שנטען בסעיף 8ט לסיכומי ההגנה הינה טענה בעלמא. המשתמשות ברכב נשאלו, והשיבו ברחל בתך הקטנה, כי זולתן אין משתמש אחר ברכב.

באשר לטענת ההגנה לפיה החקירה נגועה במחדלים, והגנתו של הנאשם קופחה, בשל העובדה שהשוטר לא השתמש בכפפות מתאימות, כפי שציינתי לעיל, העד מסר כי הוא עבד עם כפפות ואפשרי שטביעות אצבעותיו, לאור סוג הכפפות בהן השתמש, קיימות על המוצג. דא עקא, לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם ברכב. משכך הטענה איננה ברורה.

זאת ועוד, ב"כ הנאשם טען כי המשטרה לא לקחה טביעות אצבע מתוך הרכב ממקומות נייחים.

מצאתי כי אין ממש בטענה. הוגשו מוצגים בהסכמה, שסומנו כת/15, ת/16, ות/17, מהמוצגים עלה כי נעשה נסיון לבדוק את הרכב, הן לגבי שיטות ביצוע כניסה, ונלקחו מעתקי סילוטיפי ממקור חיצוני (ת/15), עלה כי הרכב צולם גם בחלקו הפנימי, וגם נעשה חיפוש בחלקו הפנימי של הרכב. עובדה היא שנמצאו מוצגים בחלקו הפנימי של הרכב, אלא שממוצג ת/17 עולה כי נלקחו מספר טביעות שאינן ניתנות להשוואה (ראו סעיף 1 במוצג ת/17).

משכך אין ממש בטענה לפיה המשטרה לא טרחה לבדוק ראיות שיהיה בהן כדי להוכיח את חפותו של הנאשם.

לא זו אף זו, " ... מחדל חקירה פירושו, כי עקב רשלנותן של רשויות התביעה... אבדה ראיה בעלת פוטנציאל מזכה, או הוחמצה הזדמנות למצות קו חקירה אשר היה עשוי להועיל להגנת הנאשם" (ראו כבוד השופט קדמי, על הראיות, חלק 4, מהדורת תש"ע - 2009 עמוד 1980).

יחד עם זאת, על פי ההלכה הפסוקה קיומו של מחדל חקירתי אינו מוביל בהכרח לזיכוי הנאשם ויש לבדוק באופן פרטני אם "בהתחשב בתשתית הראייתית הקיימת בתיק, מגיע משקלו של המחדל לכדי יצירת ספק סביר..." (ראו שם

עמוד 1980).

נקודת המוצא היא כי "היעדרה של ראייה במחדלי רשויות החקירה ייזקף... לחובתה של התביעה עת תידון השאלה האם הרימה את נטל ההוכחה המוטל עליה... אולם אין לומר כי מחדלי חקירה בהכרח יובילו לזיכויו של הנאשם. נפקותו של המחדל תלויה... ובפרט בשאלה האם מדובר במחדל כה חמור עד כדי יש חשש שמא קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהתקשה להתמודד עם חומר הראיות שמפילולו" (שם עמוד 1981).

במקרה בנדון כפי שפירטתי לעיל, לא מצאתי כי קיימים מחדלי חקירה, יתר על כן, גם אם קיימים מחדלים כפי שהפנתה ההגנה, לשיטת ההגנה, אזי אין במחדלים אלה כדי להביא לזיכויו הנאשם שהרי התביעה הביאה די ראיות כדי להוכיח את אשמתו.

לא זו אף זו, ההגנה טענה כי אין לבסס ממצאים על מחקרי התקשורת, הואיל ולא הוגשה חוות דעת הנדסית ולא הוגשה מפה.

אכן, נכון שהתביעה לא הגישה מפה כראיה ונכון שלא מסר עדות מהנדס, מסר עדות נציג חברת התקשורת, יחד עם זאת, מעדותו של נציג חברת התקשורת עלה כי הפלט של השיחות נותן את האינדיקציה לגבי השיחות היוצאות והנכנסות של המנוי. ניתן להוכיח כי המנוי קיבל את השירות מהאתר שמצוין במוצג. אין ידיעה מהו המקום שעמד הלקוח, עם זאת קיימת ידיעה באשר למקום האנטנה שנתנה את השרות. מדובר באתר של חברת חשמל בצומת שיל"ת. האנטנה הסלולרית של חברת סלקום ממוקמת בסמוך לעמוד החשמל. הגם שאיננה מתייחסת למקום המנוי, ואפשרי שהמנוי עמד ברדיוס של מאות מטרים או קילומטרים.

כך או כך, הנאשם טען כי ביום הארוע הוא לא היה בצומת שיל"ת, כך טען באמרתו הראשונה המוצג ת/4, טען שבשעה 5:00 בבוקר הוא נמצא בביתו (גליון מספר 3 שורות 44, 45), ובאמרתו הנוספת המוצג ת/5, טען כי הוא לא זוכר מתי הוא סיים לעבוד וטען כי אפשרי שעבר בשעה שאוכן.

בהנחה שאפשרי שהנאשם עבד ביום הארוע בשעה בה אוכן הטלפון שלו באזור שיל"ת, והנאשם נחקר בנוכחות מעבידו, ואמרתו תורגמה על ידי המעביד, הדעת נותנת שהיה בידי המעביד למסור את פרטי האזור בו עבד הנאשם ביום הארוע, על מנת להוכיח את גרסתו ולאמתה.

המעביד זומן כעד מטעם התביעה לבקשת ההגנה על מנת להוכיח את אמיתות התרגום, ואת הידע של המעביד כמתורגמן בשפה הערבית.

יחד עם זאת, היה בידי ההגנה לעשות שמוש בעדות המעביד כעד, לצורך אימות גרסת הנאשם, הן לגבי יום העבודה, הן לגבי שעות העבודה והן לגבי מקום המצאות הנאשם במועד בו נטען שנגנב הרכב. כמו כן היתה רשאית ההגנה לזמנו מחדש לדוכן העדים. דא עקא ההגנה לא טרחה לזמן מחדש לדוכן העדים את המעביד והדעת נותנת כי העד לא זומן פעם נוספת לדוכן העדים הואיל ולא היה בדבריו כדי לחזק את גרסת הנאשם.

לאור כל האמור, ולאחר שגרסת הנאשם באשר לאופן בו הדי.אן.איי שלו הגיע לבדל הסיגריה, וגרסתו באשר לאופן בה הגיע בדל הסיגריה לרכב, והסברו כיצד בדל הסיגריה הגיע לרכב, מצאתי כי אינו מתיישב עם השכל הישר, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העובדה שהנאשם הוא זה שגנב את הרכב.

בדל הסיגריה אשר נתפס ברכב, פרופיל הדי.אן.איי אשר נלקח ממנו, תואם התאמה מוחלטת לפרופיל הדי.אן.איי של הנאשם. בדל הסיגריה הוא מסוג הסיגריות אותן מעשן הנאשם. בדל הסיגריה נשלח לבדיקת מז"פ ועד לבדיקתו לשליחת מז"פ היה מאוחסן בארון המוצגים במשטרה.

בדל הסיגריה הדי.אן.איי שהופק תואם את הדי.אן.איי של הנאשם ברמת שכיחות של פחות מאחד למיליארד, והמשמעות היא שההסתברות שקיים אדם נוסף, מלבד הנאשם, שיש לו את אותו פרופיל גנטי, קטנה יותר מאשר אחד למיליארד.

המצאות הבדל סיגריה ברכב וללא הסבר סביר מצד הנאשם, מלמדת שהנאשם נהג את הרכב, וזאת בשל העובדה שהשוטר אשר תצפת במקום אמר בודאות כי היה רק אדם אחד שנסע ברכב.

זאת ועוד, שקרי נאשם יש בהם כדי להוות סיוע.

במקרה הנדון הנאשם באמרתו במשטרה מסר שהוא לא היה בעיר מודיעין. בבית המשפט מסר הסבר שהוא כן היה בעיר מודיעין.

משמע, הנאשם מסר גרסה שאין בה אמת, בסוגיה מהותית, ויש באמור כדי לחזק את גרסת התביעה.

זאת ועוד, פלט השיחות מלמד שהנאשם היה באזור צומת שיל"ת, בשעה בה ננטש הרכב.

לאור כל האמור הגם שעסקינן בראיות נסיבתיות, מצאתי כי יש בהן, במארג כל הראיות, כדי להוכיח את העובדה שהנאשם הוא זה אשר נהג ברכב ונטש אותו.

מנסיבות הארוע, לטעמי ניתן לקבוע שהנאשם נטש את הרכב באופן שלא היה בכוונתו להחזירו לבעליו, ומשכך אני קובעת כי יסודות העבירה הוכחו.

סוף דבר:

אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, עבירה של גניבת רכב עבירה לפי סעיף 413ב' לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

הכרעת הדין ניתנה ביום כ' באלול תשל"ז (11.09.17) בנוכחות הצדדים.

המסמך נחתם היום, כ"א באלול תשל"ז (12.09.17) בהעדר הצדדים.